

PI

0816

SCENA *și* ECRANUL

JA

P.C. 247576

Nr. 18

SEPTEMBRIE 1957

LEI 2

Artistul poporului George Georgescu, a împlinit 70 de ani de viață și 50 de ani de activitate. Cariera sa artistică prodigioasă, care l-a adus în rîndul primilor dirijori ai lumii, a fost marcată de nenumărate evenimente artistice memorabile. Dar, fără îndoială, că ultimul concert prin care Filarmonica „George Enescu“ și-a sărbătorit maestrul, se va impune multă vreme prin strălucirea sa. David Oistrach și fiul său Igor, au concertat împreună cu George Georgescu într-o armonie artistică demnă de înalta lor valoare.

COPERTA I: ARTISTUL POPORULUI G. VRACA, IN ROLUL TITULAR DIN DRAMA „OVIDIU“ DE V. ALECSANDRI, CU CARE TEATRUL NAȚIONAL „I. L. CARAGIALE“ A DESCHIS NOUA STAGIUNE.

*Scurtă
conversație cu*
C. SINCU

Mă întreb cu care Const. Sincu să vă fac mai întâi cunoștință? Cu actorul, cu directorul de scenă, cu interpretul rolului Raul Pîrvan din filmul „Vultur 101”? Și încă n-am terminat căci mai există un Constantin Sincu autor dramatic. Pe actorul C. Sincu l-ați aplaudat — sînt sigur — pe scenă sau în film, iar pe regizorul spectacolelor „Drumul soarelui”, „Ani de pribegie”, „Cadavrul viu” îl veți urmări — cu siguranță — și în punerea în scenă a dramei regretatului scriitor Camil Petrescu „Suflete tari”. Despre dramaturg știți mai puțin; totuși, lucrarea sa dramatică „Mormolocul”, scrisă în colaborare cu tînărul actor Vasile Nițulescu, a văzut lumina rampei la Baia Mare și se va mai reprezenta în actuala stagiune la Pitești, Galați și la Craiova. Actualmente C. Sincu lucrează la o nouă piesă intitulată „Oamenii sînt buni”.

Dar trebuie să mai știți că cu

nici unul din aceștia nu vom sta astăzi de vorbă. Nici cu actorul, nici cu regizorul și nici chiar cu dramaturgul. Nu, astăzi vom sta de vorbă cu... directorul de teatru și vă asigur că vom afla lucruri interesante despre strădaniile, izbînzile și năzuințele colectivului de la Teatrul Tineretului.

Prin urmare... ce ne puteți spune Tovarășe Director despre activitatea teatrului care îl conduceți, la acest început de stagiune?

— După premiera piesei lui Ștefan Tita și Liviu Floda „Flacăra vie”, prima lucrare dramatică originală care se va reprezenta pe scena Teatrului Tineretului va fi „Suflete tari” a lui Camil Petrescu, în interpretarea actorilor: V. Valentineanu, Al. Critico, Al. Pop Marțian, Olga Tudorache, Doina Tuțescu, Mircea Anghelescu, C. Oprina. În cinstea celei de a 40-a aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie pregă-

PC.247546

tim piesa sovietică „Drum glorios“ (titlul provizoriu) de Galici. Acest minunat poem dramatic pe care abia aştept să-l pun în scenă, nu s-a reprezentat încă nici în U.R.S.S. — El se repetă acum asiduu la Leningrad.

— După câte ştiu, Teatrul Tineretului a preluat sala de spectacole „Ion Creangă“ (fostă Sf. Sava). Dacă ştirea este adevărată ce plănuiţi să reprezentaţi pe scena aceluia teatru?

— Da, am primit sala „Ion Creangă“ şi vom prezenta acolo feeria academicianului Victor Efimiu „Înşir-te mărgărite“ în direcţia de scenă a regizorului Marin Iorda. Tot pe scena aceea vom mai juca pentru copii şi tineret „Salba fermecată“ de George Silviu, „Legenda iubirii“ de Nazim Hikmet, „Cenuşereasa“ de Halunga etc. În afara acestora, pregătim pentru preşcolari şi pioneri un repertoriu de așa zise „piese mici“ care se vor juca la „ore potrivite“ pentru aceşti drăguţi dar pretenţioşi spectatori.

— Anunţaţi, vă rog, pe cititorii noştri ce piese vor mai putea vedea în sala din dosul poştei, în această stagiune.

— Vom mai prezenta piesa de mare succes „Jurnalul Anei Frank“ de F. Goodrich şi A. Hackett, „Antigona“ de Sofocle, operă dramatică în care Al. Pop Marţian va interpreta rolul Creon şi „Furtuna“ de Ostrovschi. Ei, ce spui, vor fi mulţumiţi cititorii Dvs.?

— Vor fi nerăbdători, tov. Sin-cu, să facă cât mai repede cunoştinţă cu un repertoriu atât de bogat. Tot în numele lor te întreb: veţi continua spectacolele de luni seara, intitulate — dacă nu mă înşel — „evocări artistice şi literare“?

— Am şi început pregătirea primei serii de evocări. Din primul ciclu, în actuala stagiune, vor face parte serile consacrate vieţii şi operei lui Grigore Manolescu, Const. Nottara şi Paul Gusti. Aceste evocări s-au bucurat, în stagiunea trecută, de un foarte frumos succes. Publicul le-a urmărit cu interes şi a apreciat eforturile noastre. Cu acest prilej am putut contribui la valorificarea tinerelor noastre cadre actriceşti, care s-au putut astfel afirma şi în afara spectacolelor propriu zise.

— Eraţi printre teatrele fruntaşe în ceea ce priveşte acţiunea de instrucţiune artistică în fabrici, în întreprinderi şi la sate. Ce se mai aude nou în acest sector de activitate?

— Continuăm să ne facem datoria şi muncim cu însufleţire. Instruim echipe de artiştii amatori de la căminul cultural din comuna „N. Bălcescu“, raionul Lehliu. În afara acestei acţiuni pregătim un spectacol de estradă scris de H. Nicolaide şi Jack Fulga, cu muzica de H. Mălineanu. Cu acest spectacol — interpretat de actorii noştri — vom efectua deplasări în capitală şi regiune, așa cum am făcut-o de atâtea ori în anii precedenţi.

Se repetă „Suflete tari“

O ultimă întrebare, tovarășe Sincu; Teatrul Tineretului lucrează cu câțiva autori dramatici — tineri, așa cum e și firesc — la realizarea unor piese noi. Cine sînt acești autori și ce opere noi ne pregătesc?

— E adevărat. Lucrăm cu Tudor Mănescu și Silvia Andreescu la definitivarea piesei „Vîrsta răscrucilor“ și cu C. Coman la o piesă al cărui titlu încă nu este fixat. Sonia Filip scrie pentru noi o piesă despre viața și lupta lui Vasile Roaită, iar Aurel Baranga ne-a făgăduit de asemenea o piesă inspirată din viața tineretului zilelor noastre. Acum, te rog să mă ierți; ca director trebuie să

atrag atenția regizorului Sincu că a abuzat prea mult de pauza unei repetiții și că — dacă nu-și reia lucrul așa putea — cine știe? — să-l și... sancționez.

Am ieșit afară din teatru, în plină amiază fragedă și caldă de toamnă. Purtaam cu mine câteva imagini din drama lui Andrei Pietraru, din drama societății în care a trăit acest nefericit erou al „Sufletelor tari“, dar purtaam totodată și impresia puternică pe care ți-o lasă munca unui regizor și a unui mănunchi de actori, hotărîți să înfățișeze publicului una din valoroasele lucrări ale dramaturgiei noastre originale.

RADU IONESCU

Din negura vremii, de acolo de unde nici amintirea bătrânilor nu mai poate închipui vreo povestire, s-a întruchipat poemul dramatic „Judecata focului”.

Cînd faldul greu al cortinei se dă în lături, ni se înfățișează oameni, locuri, întîmplări de pe la anul 1235.

La acea dată, într-un început de toamnă cu frunze căzătoare hătînd în aur, la mijlocul mîndrei cetăți a Oradiei, își are reședința și locul de judecată mîndrul episcop Benedict.

Printre jilțurile și polițele gotice bogat ornamentate, sanctitatea sa Benedict de Oradea, la vîrsta deplinei maturități, puternic, viu, suplu în costumul cavaleresc cu țesătură bogată, cu pumnal la centură, încearcă să ducă la bun sfîrșit treburi cu mult mai puțin demne de aparența pe care încearcă s-o zămislească.

Mobilul acestor acțiuni? Magdalena de Torcuna, trușașă contesă, amanta lui, avidă de moșii și de aur.

Și în contrast cu această atmosferă întunecată, ca un suflu de vînt proaspăt, dragostea dintre Agnes, fata fierarului maghiar Rabai și Gelus, valahul. Ei vor să se unească, dar magiștrii Conventului (o legislație supremă a vremii) se opun.

Unirea celor doi tineri înseamnă pentru ei mai mult decît o căsătorie. Ea simbolizează o apropiere între cele două popoare. Flacăra discordiei riscă să se stingă. Totuși — Benedict — singurul în măsură să încuviințeze o astfel de căsătorie, ar fi de acord dacă Ștefan comite de

Bihor — țăran ridicat în rang prin merite în luptă — nașul celor doi îndrăgostiți ar accepta în schimb să dea moșia din lunca Orăzii, contesei de Torcuna.

Asta însă ar lovi cumplit în țărani. I-ar împinge spre iobăgie. i-ar ucide chiar.

Plin de măreția credinței sale, Ștefan se împotrivește:

„Ca să-nvoiești doi tineri să lege cununie,

Nepoatei lui Preneste, eu n-am să-i fac moșie.

De n-ași fi nici comite, și nici judecător,

JUDECATĂ FOCULUI

Dramă (în versuri) în 3 acte de
Al. Adamescu

Tot n-aș fura dreptatea cerută de popor.

Cunosc și viclenia, și apriga ta fire.

Voi ști cum să mă apăr, de orice asuprire!”.

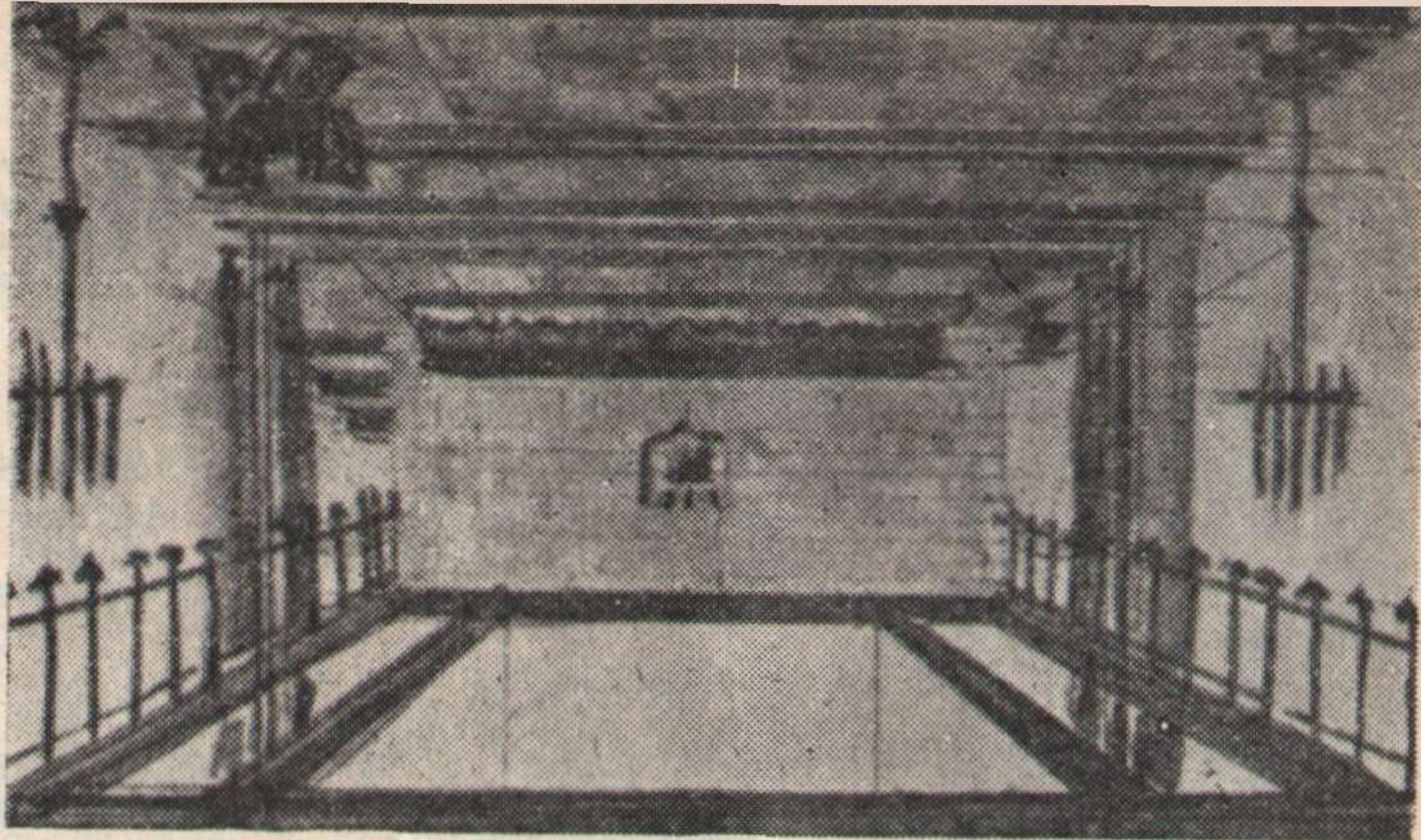
Lupta e deschisă.

Aflînd că în posesia lui, tinerii s-au cununat în casa lui Ștefan, Benedict pornește pe neștiute cu arme împotriva acestuia.

Ștefan însă scapă cu fuga. Aici, în casa acestuia, mîrsăvia episcopului, se dezvăluie total. Benedict e „fur”. Falsificînd, ucigînd, așa a ajuns el episcop în locul călugărului Primogenitus — adăpostit în taină de comite.

Dar Ștefan e liber. Ștefan se poate răzbuna, mai cu seamă că el nici nu cunoștea taina acestei căsătorii.

În ultima parte a întîmplării, în fastuoasa sală a Conventului

Schițe de decor de G. Bedros

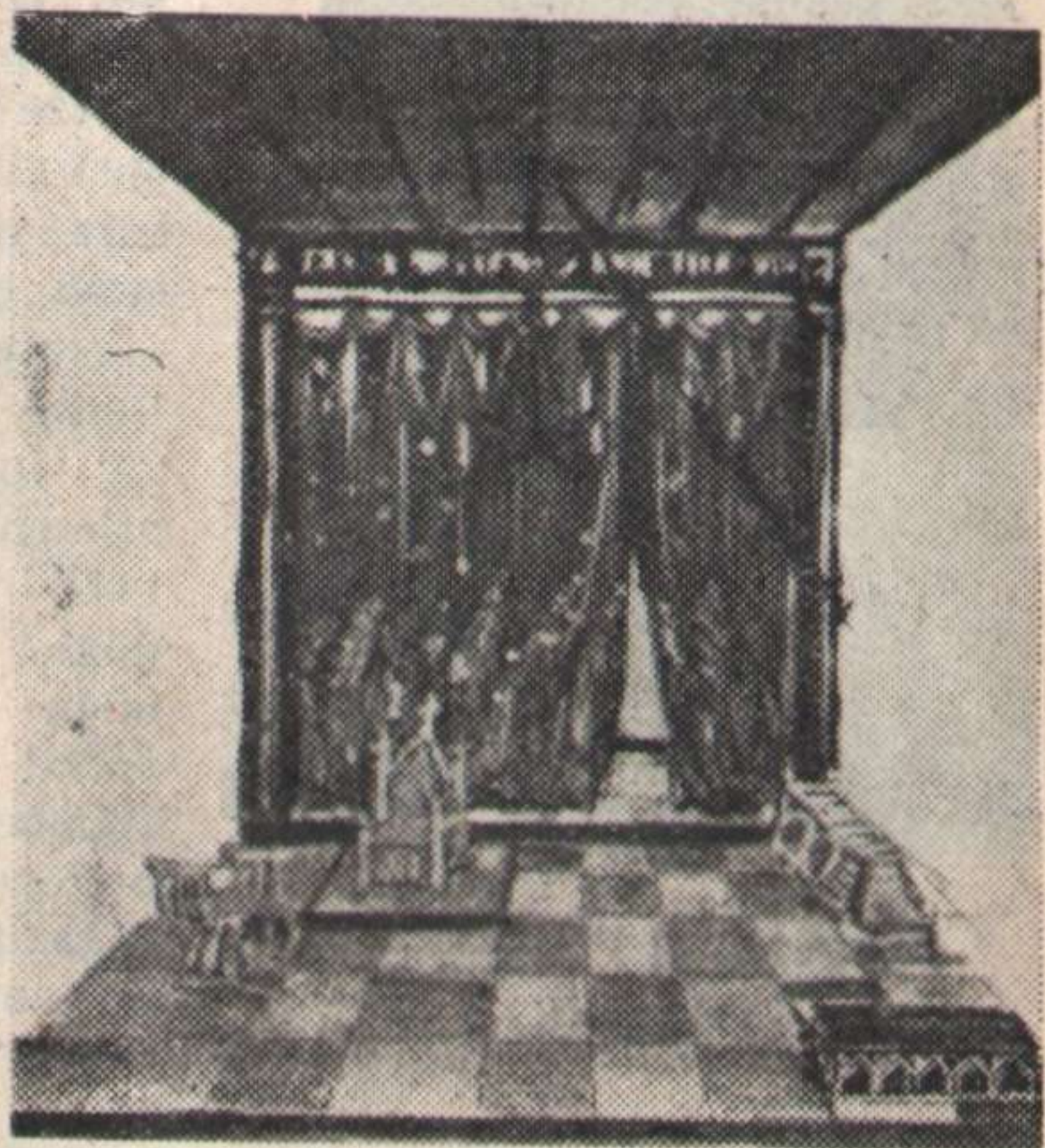
episcopal se judecă — pusă la cale de episcop — nevinovata căsătorie. În fond se încearcă punerea la stîlpul infamiei a comitelui Ștefan.

Dovezile asupra vinei sale se obțin cu fierul roșu. Dovezile se aduc prin falsuri! Dovezile se fac ucigînd oameni!

Dar dovezile se mai fac — și aceasta n-o știe Benedict — și prin tăria cugetului, prin credința în cuvîntul Om!

Pe rînd se înfățișează în fața magiștrilor, unelte ale episcopului, și tînăra mlădiță Agnes și valahul Gelus și ungurul Rabai. Ei neagă orice învinuire adusă lui Ștefan. Totuși, Ștefan trebuie cu orice preț lovit. Altminteri îi va lovi el pe ei!...

În aceea clipă de culme, „Sute, mii, bărbați valahi și unguri, femei și chiar copii vin pîlcuri, vin într-una!...“ să facă adevărata judecată a focului. A focului care atîta amar de vreme i-a pîrjolit, și pe care ei îl întorc acum împotriva împilatorilor de veacuri!

Inspirată din cronicile vremii, drama „Judecata focului“ este un document de puternică acuzare al unui trecut întunecat.

„Judecata focului“ a văzut lumina rampei în regia tînărului regizor Miron Niculescu, avînd ca interpreți principali pe Irina Răchițeanu-Șirianu, N. Brancomir, Emil Botta, G. Ciprian, I. Henter, Emanoil Petruț și Eva Pătrășcanu.

CINE E *Vicențiu Holca?*

Piesă în 3 acte de Al. I. Ștefănescu

Comunistul Alexandru Mantu, fostul luptător din Spania, fostul deținut din lagărul de la Buchenwald este arestat. Faptul fixează clipa de fulgerătoare declanșare a unor reacții sufletești și morale diverse, a unor atitudini și comportări neașteptate înăuntrul familiei și în rîndurile grupului de prieteni comuni, legați prin trecutul luptei revoluționare.

Această gravă și dureroasă întîmplare va trezi în sufletul celor legați prin dragoste și prietenie de Mantu, un ecou diferit, suficient pentru ca să ne înfățișeze realitatea lor umană, pentru ca să ne dezvăluie trăsăturile și resorturile lor intime.

Florică, soția lui Mantu, energică, voluntară este o femeie care se teme de sentimente și de tăria lor. Din această slăbiciune, sub o atitudine de fermă principialitate partinică, Florică va ajunge să-și creeze un fals antagonism între partid și bărbat și va divorța. Va luneca apoi treptat spre o viață care îi va deforma optica și morala și care îi va servi pînă la sfîrșit o lecție aspră.

Vicențiu Holca poartă cu el povara oportunismului laș și mincinos. Dintr-un calcul meschin își va forța fiul să-șiucidă dragostea pentru sora prietenului său arestat. Ipocrit, conformist, odios, perfid. Vicențiu va izbuti — după paravanul demagogiei — să parvină. Va minți, va înșela, va intimida sau se va gudura, dar întreg eșafodul său social și politic nu va rezista.

Luminoasă e figura Veronicăi Holca. Tinerețea petrecută în anii aprigi ai ilegalității nu i-au dat răgazul să cugete la fericirea ei personală. Față de cauza uriașă pentru care luptă a lăsat de o parte dragostea, vocația, familia. Dezgolirea aceasta

Regizorul
Ion Olteanu

Tantzi Cocea

Jules Cazaban

Puiu Hulubei

Clody Bertola

sufletească, departe de a o face nefericită, i-a îmbogățit anii de atunci. După eliberare s-a căsătorit cu Holca, fără să cîntărească prea mult dacă a făcut cea mai fericită alegere. Adînc convinsă de nevinovăția lui Mantu, va lupta pentru apărarea lui, intrînd într-un lung, tăcut și mistuitor conflict sufletesc și casnic cu Vicențiu. Epilogul piesei îi va aduce o izbăvitoare eliberare.

Alături de bătrînul ilegalist Radu Ionescu, acest om care respinge „pensionarea” și „liniștea” dintr-o neostoită sete revoluționară, neobișnuit de bun, încercat de o mare experiență omenească, apare și figura tînărului inginer Mircea Holca. E un entuziast, care vede în lupta comunistilor o „acțiune de înaltă tensiune etică” la care se simte chemat să participe din toată ființa lui. Mai tîrziu, dîndu-și seama că tatăl său a strivit în el dragostea pentru Diana, va reacționa violent, fără cruțare. Dar va cădea, în acelaș timp, în greșala de a căuta o ciudată „autodesăvîrșire etică în afara colectivității”. Bătrînul Radu îl va ajuta să se redreseze. Indînjirea cu care va lupta pentru a face lumină în „chestiunea Săucani”, demascînd înșelăciunea comisă de tatăl său, nu are nimic comun cu răzbunarea; este reflectarea maturizării conștiinței lui.

Dar mai impresionant, mai convingător ni se înfășeaza Mantu. Îi simți dîrzenia, fermitatea, cinstea, chiar și atunci cînd nu e de față, cînd se vorbește numai despre el. Atunci cînd apare — spre sfîrșitul captivantei intrîgi dramatice — te cucerește lumina chipului său, te copleșesc ponderea și calmul său, felul său adînc de a judeca lucrurile, robusta lui încredere în viață și în oameni. Îți inspiră sentimentul izbînzii și înțelegi lesne de ce este un învingător.

Iată principalele personaje ale piesei „Cine e Vicențiu Holca” a scriitorului Al. I. Ștefănescu, pe care Teatrul Municipal (sala Filimon Sîrbu) o va reprezenta în curînd.

Mircea Albulescu
Ileana Predescu
V. Ronea

Piesă în 4 acte de Ion D. Șerban

Undeva la Ploești, într-o căsuță ghemuită de vreme sub umbra unui nuc bătrîn, o mamă își așteaptă fiul... De 19 ani așteaptă cu credința că Luca se va întoarce din lume, că va veni să-i fie reazăm al bătrîneților... De 19 ani, în fiecare primăvară, mama crește pui — slăbiciunea lui Luca — în netopita nădejde a reîntoarcerii băiatului...

Și Luca se reîntoarce. Nu cu fruntea sus și privirea dreaptă, cum mereu îl visase trează, bătrîna mamă, ci hoțeste, cu căutătura încurcată de frică și dușmănie. În locul copilului așteptat cu încredere, cu căldură, se strecoară un om stăpînit de o cruntă oboseală psihică, hărțuit și ostenit, căruia — ca un paradox — nu-i e teamă de nimic altceva decît de... liniște.

Drama lui Luca, cu sensuri simbolice, începe să se consume în fața spectatorilor din clipa în care el pătrunde în liniștita casă a tinerei profesoare Ioana Jimblaru. De fapt, tragedia vieții sa e

a început mai de mult, de atunci de cînd în străinătate, orbit și silit de unele împrejurări, a făcut un legămînt nelegiuit. S-a furișat în țară ca să-l îplinească, deși nu mai crede acum cu toată tăria în dreptatea și puterea acestui legămînt. Din spate îl împinge însă mereu, cînd ademenitor, cînd amenințător, Pop — fostul fabricant a cărui inimă nu bate decît ca să urască oamenii, casele, fabricile, copiii, aerul! Tot, absolut tot!

Farmecul și tihna vieții simple, dar pline, a Ioanei Jimblaru, sînt curmate brutal de apariția acestor doi oameni. Un păienjenis de planuri este urzit spre a se fura o importantă descoperire științifică și apoi spre suprimarea autorului ei, un inginer, unchi al Ioanei. Cuvîntul mîeros, banii, minciuna, pistolul, șantajul moral ținînd cele mai scumpe sentimente de soră pentru un frate dispărut în război, acționează împotriva cinstei, demnității și curajului Ioanei Jimblaru.

De-a lungul a patru acte, spectatorul trăiește intensitatea acestei înfruntări surde de forțe, din a căror încleștare se conturează profilul moral al Ioanei, cruzimea ca și deșertăciunea planurilor celor doi spioni slăbiciunea acestora în fața realității pe care o ignoră.

În „Casa liniștită“ Luca a dat peste o forță neașteptată, a cărei tărie nu stă nici în gloate, nici în credința hrănită de himeră, ci în viață, în trăirea scopurilor noi. Între zidurile casei părintești, la Ploești, Luca a aflat aprig de dureros, aceeași „liniște“ uimitoare și dezarmantă. Și într-o casă și în cealaltă, Luca Vîlcu este fulgerat de revelația unor suflete cinstite, simple, copleșitoare prin chipul în care trăiesc și iubesc viața. Totul s-a schimbat în anii lipsei lui

din țară; oamenii, casele, străzile... În această nouă realitate, Luca nu poate lovi, nu are puterea necesară. Ii este teamă. Se simte treptat golit de ura ce-i fusese turnată în inimă, ani de-a rândul.

Pop, cinic și crud, acționează cu sînge rece, stăpîn pe el. Nebunia visului de a vedea „turma de mîrlani“ pusă din nou „la locul ei“, de a se vedea re-instalat în fotoliul de mare financiar, dominînd și biciuind, îl împiedică să privească limpede în față. Trăiește numai în trecut și pentru reînvierea lui. Pregătește crima lucid, cu si-

Fl. Stroe și Getta Cibolini

Gh. Mazilu, Getta Cibolini și Gh. Sion

guranță, în detalii. Se simte în vervă, organizîndu-o E. curtenitor și brutal, visător și prozaic, încercînd s-o înfrîngă pe Ioana și să-i cîștige complicitatea. E sigur pe sine: „gîsculița aceasta care își pune probleme de conștiință, ridică nasul în vînt, mimează dîrzenia, nu va rezista ciorapilor nylon, rochiilor de mătase, blănurilor, bijuteriilor...“.

Deznodămîntul dramei lui Luca Vlîcu, nu vi-l povestim.

„Casa liniștită“ este pusă în scenă de regizorul Victor Bumbești și se bucură de o distribuție din care fac parte Florin Stroe (Luca), Maria Sandu (Lucreția), Getta Cibolini (Ioana), Gh. Mazilu (Pop) etc.

Ne însoțiți...

DINCOLO DE BRAZI

Cum tradiția rubricii de față ne condamnă mereu la alte peregrinări cinematografice, va trebui să ne supunem laolaltă cu Dvs. și de astă dată; nu înainte însă ca ghidul Dvs. — respectiv semnatarul rîndurilor de mai jos — să vă semnaleze cu profesională conștiinciozitate riscurile pe care le implică prezenta întreprindere turistică. Aventura noastră de „dincolo de brazi” nu se va petrece pe un comod platou de la Buștea, cu coniferi pictați pe pînză și prăpăstii de jumătate de metru adîncime, ci chiar în inima unor masivi stîncoși, pe serpentinele străjuite de amenințătorii coloși de piatră ai Cheilor Bicazului. Veți asista la incendiul unei case adevărate, la rostogolirea în prăpastie a unui camion adevărat, veți auzi cumplita și autentică rafală de mitralieră și veți vedea prăbușindu-se din înalturi stînci masive. Pentru tovarășii noștri de călătorie mai „slabi de înger”, anunțăm că toate acestea se petrec sub ochiul atent și cuminte al aparatului de filmat, că operatorii Andrei Feher și Nicu Stan colaborează cu soarele și uriașele reflectoare de aviație spre a obține lumina cea mai potrivită, și că toate acestea se desfășoară la voința absolută a doi tineri care, la un loc, nu au atins încă vîrsta unei jumătăți de veac. Numele lor: Mircea Drăgan și Mihai Iacob. Profesiunea: regizori de film (și în cazul de față și scenariști ai filmului „Dincolo de brazi” re-

Flavia Buref „Voica” (nevasta lui Oprișan)

alizat după o idee de Petru Vințilă). Ar trebui să mai adăugăm, debutanți, dacă ne gândim că pînă acum nu au făcut nici un film independent. Și poate că greșim alipind și un pronostic: realizatorii, în spe, ai unui bun film în același timp de acțiune vie și de fină psihologie.

Dar ce se întîmplă totuși „Dincolo de brazi”? O dramă sufletească profilată pe fundul zbuciumat al evenimentelor istorice din noaptea de 22 spre 23 august — iată o formulare sintetică a ideii filmului. Firește însă că pentru cei dornici să afle de pe acum „subiectul”, povestea noastră e incompletă. Pentru ei, dar și pentru spectatorii care preferă surprize oferite de ecran, vom spune doar că obiectivul aparatului va urmări complexul proces sufleteș al soldatului Opreșan și al sublocotenentului Marinescu care, în acea cumplită noapte de război cînd

Colea Răutu (Opreșan)

trupele românești fugeau în derută peste chei, în timp ce hitleriștii pîrjoleau totul în urma lor, dezertează și întorc armele împotriva fasciștilor.

Il vom revedea în „Dincolo de brazi” pe Colea Răutu, veche și bună cunoștință a iubitorilor noștri de film. Chipul lui va trebui să povestească adesea, mai mult decît cuvintele ...E noapte. Furgonul încărcat pe care îl conduce soldatul D. Opreșan se tîrăște încet, în urma convoiului. În curînd, foarte curînd, vor trece prin apropierea satului său. Lui Opreșan îi arde inima de dor: nu și-a văzut nevasta și copilul de atîta amar de vreme. Ii va da voie sublocotenentul să se repeadă pînă acasă? Numai pentru cîteva minute, cîteva minute doar. S-ar întoarce îndată că doar își știe datoria de ostaș, nu dezertează el. Dar îi vor da voie oare? Colea Răutu va trebui să trăiască „la tensiune înaltă” și fără prea multe vorbe, toată această frămîntare, sub privirea necruțătoare a aparatului de filmat.

Dacă în cazul lui Colea Răutu prezentările de rigoare nu mai sînt necesare, Flavia Bureș — interpreta rolului feminin principal — trebuie să-și ofere cartea de vizită. Pe ea vom găsi însă doar cîteva însemnări: proaspătă absolventă a Institutului, vîrsta 21 ani, aflîndu-se la primul ei rol. Cei care ne-au însoțit în călătoria noastră prin Chei, au văzut-o însă pe această fată brună, cu ochi verzi, cu un profil puțin aspru, călărind în goană, fugărită de un motociclist neamț, au văzut-o ademenind și furînd calul maiorului Serbeanu și stîrnind apoi întreg satul împotriva hitlerștilor: e Voica nevasta lui Opreșan.

Intîlnirea cu acești actori — și cu mulți alții — și firește, cu filmul în care apar, am fixat-o în sălile noastre de cinematograful, către sfîrșitul anului. Să sperăm că vor fi punctuali.

VIITOAREA STAGIUNE DE
CONCERTE LA

ORCHESTRA SIMFONICĂ RADIO

...începe cu „Damnațiunea lui Faust“ de Hector Berlioz, care va fi executată sub conducerea lui Emanoil Elenescu la începutul lunii octombrie.

Ea va continua într-un ritm de două concerte pe lună, atît cît îi permite intensa activitate de imprimări — consacrată în special muzicii romînești, — numărul lunar de concerte urmînd să fie mărit în cazurile neprevăzute legate de vizitele unor soliști străini.

În Luna Prieteniei Romîno-Sovietice vom asculta, printre altele, Simfonia VII-a a Leningradului, de Șostakovici, dirijor Alfred Alessandrescu și oratoriul „Scînteia eliberării“ de Ovidiu Varga (sub conducerea lui Em. Elenescu).

Un interesant concert din cursul lunii noiembrie va întruni lucrări de muzică contemporană, fixate în cadrul unei conferințe a filialei Organizației Națiunilor Unite, care se ocupă cu problemele culturale, U.N.E.S.C.O. La aceste conferințe, care au avut loc la

Paris și la care au participat reprezentanții societăților de radio-difuziune din multe țări ale lumii, printre care și țara noastră, au fost prezentate numeroase lucrări, o comisie recomandînd selecționarea unora dintre ele pentru concerțele U.N.E.S.C.O. (două pe an) din fiecare țară participantă. Trebuie menționat faptul că printre lucrările selecționate în cadrul conferinței fac parte Simfonia de cameră de George Enescu, Concertul pentru orchestră de coarde de Paul Constantinescu, precum

Iosif Conta

și trei dansuri simfonice de Theodor Rogalski.

Un alt concert programat tot pentru luna noiembrie și dirijat de Iosif Conta, va face loc unei prime audiții de muzică romînească: poemul vocal-simfonic

„Regina Ostrogoților“ de Constantin Bobescu. În aceeași împrejurare va putea fi auzită frământata Simfonie a II-a pentru orchestră de cameră de Arthur Honegger.

Dedicată culturii românești, luna decembrie va fi bogat reprezentată de valoroase lucrări ale compozitorilor noștri. Într-un prim concert dirijat de Alfred Alessandrescu vor putea fi ascultate Simfonia II-a de Sigismund Toduță, — în primă audiție — cantata

Emanoil Elenescu

„Miorița“ de Anatol Vieru. Al doilea concert programat pentru luna decembrie va fi dirijat de maestrul Constantin Silvestri și va cuprinde probabil, două importante prime audiții și anume Simfonieta de Ion Dumitrescu și Concertul pentru vioară și or-

Alfred Alessandrescu

chestră de Paul Constantinescu. Programul va fi încheiat de trănetele din opera „Oedip“ de marele nostru George Enescu.

În afara numelor menționate, în viitoarea stagiune vor colabora cu orchestra Simfonică Radio, maestrul George Georgescu precum și alți dirijori ca Dinu Niculescu, Manea Popa etc. În sfârșit, pentru a ne face o idee completă asupra interesului deosebit pe care îl reprezintă programul de concerte al orchestrei Simfonice Radio în stagiunea 1957—1958 trebuie să avem în vedere prezența oaspeților străini care vor concerta cu această orchestră, prezență care va fi probabil facilitată de acordurile prevăzând schimburi de artiști, dintre radiodifuziunea noastră și societățile străine de radio.

Constantin
Silvestri

Artiștii noștri peste hotare

Din ce în ce mai cunoscută peste hotarele țării, unde artiștii noștri sînt viu aplaudați, arta noastră interpretativă va fi și în viitoarea stațiune reprezentată în străinătate de exponenții ei cei mai valoroși.

Dintre dirijorii noștri, maestrul Constantin Silvestri își va continua fără îndoială seria succeselor sale răsunătoare în Anglia și apoi în Olanda, unde va pleca în cursul lunii octombrie.

În noiembrie publicul italian va avea ocazia să admire desăvîrșita artă dirijorală a maestrului George Georgescu. În aceeași lună maestrul Egizio Massini va dirija în R. P. Polonă.

La începutul acestei stagiuni, vor concerta în Cehoslovacia, Valentin Gheorghiu și Helmut Plattner.

În ce privește violoniștii, ei vor fi reprezentați peste hotare de Ion Voicu, care va vizita Grecia în cursul lunii ianuarie și de Mihai Constantinescu, oaspe — în luna octombrie — al Republicii Democrate Germane.

În sfîrșit, dintre cîntăreți, dacă Garbis Zorian a și plecat în Cehoslovacia, Yolanda Mărculescu și Elena Cernei urmează să părăsească temporar țara, pentru a încînta prin calitățile lor vocale publicul jugoslav.

Vor dirija la noi:

Andreas Paridis este una dintre figurile proeminente ale vieții muzicale, care se desfășoară la poalele Acropolei, în bătrâna Atenă. După multilateralele studii muzicale, îmbrățișând pianul, compoziția și dirijoratul, efectuate în Grecia, el își desăvârșește măiestria dirijorală la Roma (Academia S-ta Cecillia) sub atenta supraveghere a lui Bernardino Molinari.

Carierea lui Andreas Paridis începe ca solist al Orchestrei de Stat din Atena. Cu timpul el se afirmă tot mai mult ca dirijor, astăzi fiind conducătorul permanent al Orchestrei. În decursul activității — desfășurată în domeniul dirijoral — Paridis a condus Orchestra Simfonică S-ta Cecillia și orchestra Operei din Roma. Dintre turneele sale, amintim pe acela înfăptuit recent în Uniunea Sovietică, unde a dirijat orchestra de Stat din Moscova și Leningrad.

Dirijorul grec Andreas Paridis ne va vizita țara în prima parte a stagiunii, în jurul datei de 15 noiembrie.

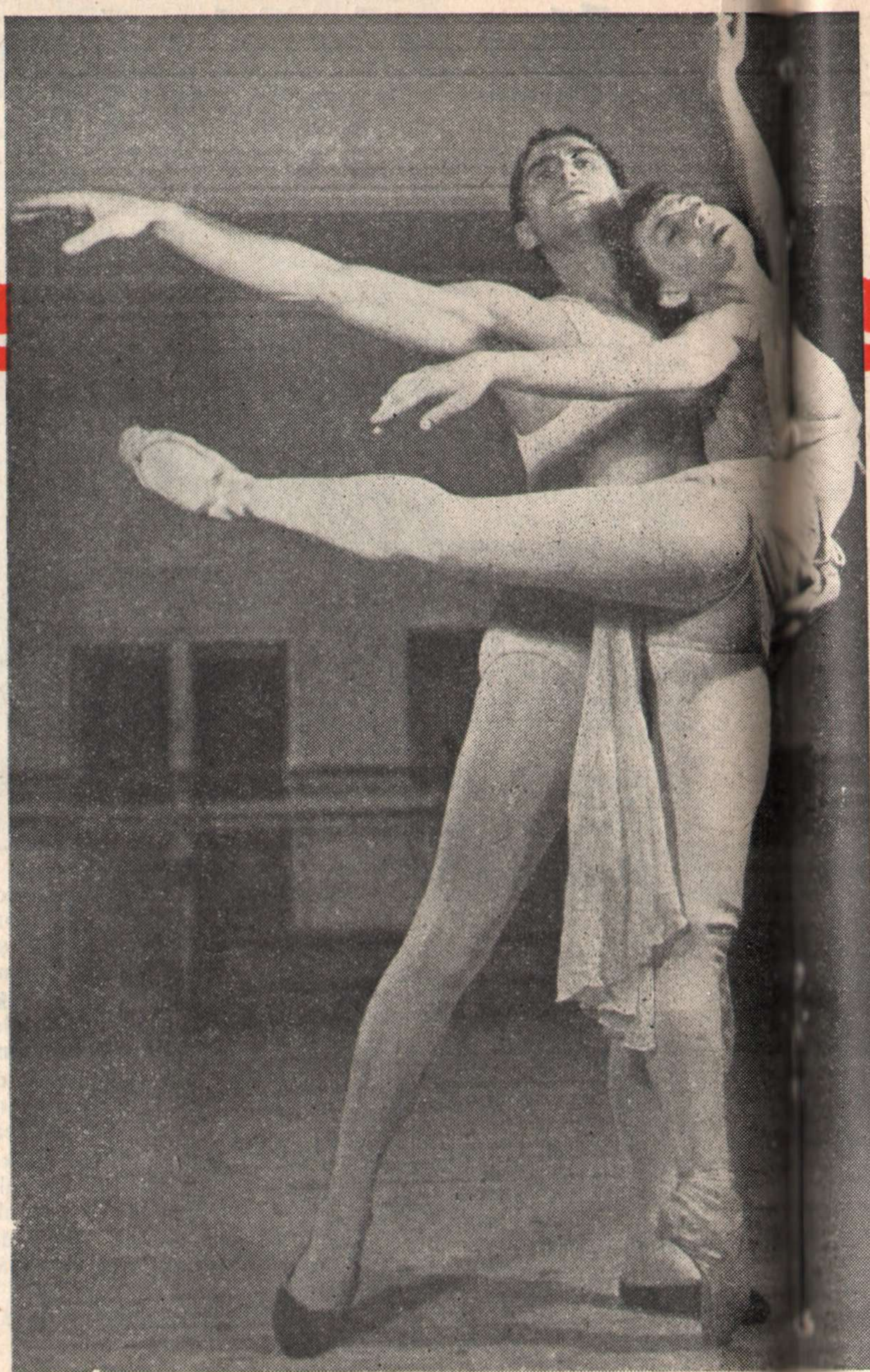

Ca și maestrul George Georgescu, dirijorul jugoslav Bogo Leskovics, și-a început cariera ca violonist, îndreptându-se de abia mai târziu către activitatea dirijorală. El a dirijat timp de câțiva ani atât în Jugoslavia cât și în Austria. La Viena, unde a locuit timp de trei ani, a condus orchestra în cadrul unor instituții muzicale ca Konzerthaus Musikverein, Mozartgemeinde și Radio-Wien. Începând din 1944 el este considerat unul dintre dirijorii

cei mai importanți din Jugoslavia. B. Leskovics este astăzi directorul permanent al Orchestrei „Filarmonica slovenă” și al Operei Naționale din Ljubljana, ceea

ce nu-l împiedică să apară și la pupitrul altor orchestre din Jugoslavia precum și al unor orchestre străine, cum este aceea a lui Wiener Mozartgemeinde. A dirijat, printre altele, prima reprezentare concertantă austriacă a „Hovașcinei” de Musorgski, la Musikverein-Viena, precum și baletul „Dragostea celor trei portocali” de Prokofiev, cu ocazia turneului Operei Naționale Slovene la Festivalul Olandez și la Marea Operă din Paris în 1956. Dirijorul jugoslav Bogo Leskovics va fi oaspetele țării noastre în a doua jumătate a stagiunii de concerte.

Irinel Liciu și Gabriel Popescu la repetiție

Lacul Lebedelor

In desişul unei păduri adânci, suprafața unui lac strălucește în bătaia razelor lunii. Pe malurile lui, se găsesc ruinele unui vechi castel. La miezul nopții, pe lac trece un șir de lebede. Siegfried, visătorul fiu al stăpînei aceluia ținut, cel care a doua zi trebuia să-și aleagă — împotriva voinței sale — o logodnică, se pregătește să arunce săgeata asupra uneia din minunatele lebede. Dar se oprește, surprins de transformarea leneșă a acesteia într-o fecioară de o rară frumusețe. Odetta, frumoasa fecioară, îi povestește taina ei și a prietenelor care o însoțesc. Un geniu rău le-a transformat în lebede și numai noaptea, lângă ruinele aceluia străvechi castel, își pot relua înfățișarea omenească. Dezlegarea blestemului o poate aduce doar dragostea inflăcărată a unui tînăr care n-a mai cunoscut iubirea. Îndrăgostit, Siegfried îi jură credință și-o invită a doua zi la bal, pentru a o declara logodnica lui.

Dar geniuul cel rău, care locuia în ruinele castelului, a auzit tot ce și-au spus cei doi îndrăgostiți. A doua zi la bal, el o va aduce pe fiica lui Odilia care seamănă ca două picături de apă cu Odetta. Crezînd că frumoasa dansatoare este iubita lui, Siegfried își anunță mama că a hotărît să se însoare cu ea. Rîsul sarcastic al geniuului cel rău îl face să înțeleagă că a fost înșelat și că alegerea sa va provoca pieirea Odettei și a prietenelor ei.

Disperat, aleargă spre lac...

Purtat pe aripile acestei minunate povești, publicul bucureștean va avea ocazia să aplaude — în prima parte a acestei stagiuni — baletul „Lacul lebedelor“ de Ceaicovski, într-o distribuție din care nu vor lipsi — fruntași ai artei noastre coregrafice ca Irinel Liciu, Gabriel Popescu, George Cotovelea, Sanda Jar, Simona Ștefănescu, Pușa Niculescu, Gellu Barbu, N. Bazaca și alții.

Conducerea muzicală a spectacolului este încredințată tînărului dirijor Sergiu Comisiona, maestru de balet fiind Oleg Danovski.

*Concert
dedicat
tinerilor
compozitori*

Edgar Cosma

Aurel Stroe

Dumitru Capoianu

Pascal Benteoiu

Tiberiu Olah

Prima parte a viitoarei stațiuni de concerte va cunoaște un eveniment ieșit din comun, de mare importanță pentru tînăra creație romînească. Astfel, Orchestra Simfonică a Cinematografiei sub conducerea lui *Edgar Cosma* va prezenta un concert alcătuit exclusiv din lucrări în primă audiție publică, ale tinerilor noștri compozitori.

Programul acestui interesant concert, reflectînd manifestările unor personalități artistice distincte, va cuprinde Concertul pentru orchestră de coarde de

Aurel Stroe, Concertul pentru pian și orchestră de *Pascal Benteoiu* — solist Gheorghe Halmos. — Divertismentul pe teme de colinde vechi pentru orchestră de coarde și 2 clarinete de *Dumitru Capoianu* și Cantată pentru cor de femei, 2 flaute, coarde, baterie și xilofon de *Tiberiu Olah*. Trebuie menționat faptul că ultimele două lucrări au fost distinse la Festivalul Mondial al Tineretului de la Moscova cu premiul III și medalia de bronz și respectiv premiul II și medalia de argint.

VA PREZENTĂM UN TINĂR
ACTOR AL FILMULUI SO-
VIETIC

Leonid Haritonov

Pasiunea lui Leonid Haritonov pentru cinematografie a început foarte de timpuriu... Frecvența des concertele și teatrele, dar cel mai mult îi plăcea să meargă la spectacolele MCHAT-ului.

După absolvirea clasei a IX-a a încercat, împreună cu câțiva prieteni, să intre într-un studio de teatru. Nu avea destul curaj. A zăbovit mult timp pe culoare pînă l-a observat unul din regizori. I-a plăcut băiețușul acela drăguț și moțat care și-a citit bucata aleasă, cu farmec și cu mult firesc. Aflînd însă că Leonea nu are încă diploma de maturitate, regizorul l-a invitat să vină anul următor.

Dar, odată cu absolvirea școlii, întrebarea „ce voi face?” a devenit și mai imperioasă. Haritonov începu să șovăie. Părinții îi împărțeau îndoielile. Oare arta era într-adevăr chemarea lui, sau nu era vorba decît de o simplă atracție puerilă, care putea să treacă foarte curînd.

„Leonea” și-a depus actele la Facultatea Juridică din Leningrad. Au trecut, zile, săptămîni și luni de învățatură intensă. Dar rampa teatrului îl fermeca la fel ca și ecranul, iar pe masa lui de lucru dominau cărțile de artă. Haritonov era un membru activ al cercului de dramă din facultate; îl citea pe Șolohov, pe Gorki, îl interpreta pe Bobcinski din „Revizorul”, pe Hlestacov...

Incepu apoi să facă probe pentru film. Primul său rol a fost Boris Goricov din filmul „Școala curajului”.

Apoi spectatorii l-au văzut în „Soldatul Ivan Brovkin.” Filmul a fost turnat la Tiflis. Lui Haritonov i s-a îngăduit să poarte

uniforma de soldat pe străzile orașului. Lucrul acesta l-a

ajutat mult în munca lui asupra personajului. Iată, însă, că într-o zi este arestat

de patrulă și dus la comandament. Aflînd despre

ce este vorba ofițerul de serviciu i-a dat drumul spunîndu-i în glumă, „băgați

de seamă, a doua oară vă pedepsim conform regulamen-

tului”. Cel de al treilea rol al lui Haritonov a fost în

filmul „Fiul” realizat de tînărul regizor I. Ozarev. Dar

calitățile actorului s-au reliefat deosebit de puternic

în „Intr-un ceas bun”, film pe care spectatorii noștri

l-au admirat pe ecrane.

colo, pe rînd, ca regizor, macaragiu sau simplu matelot.

Scenariul de film pe care Rîbakov l-a scris apoi (după succesul romanului) pentru studioul „M. Gorki“ din Moscova are aceeași impresionantă forță artistică și a prilejuit regizorului I. Annenski o biruință cinematografică.

Ekaterina Voronina

Filmul cuprinde biografia dramatică și pilduitoare a unei simple femei sovietice, de un caracter energic și sensibil, femeie al cărei drum în viață este sinuos, dur de cele mai multe ori, dar pe care ea îl străbate cu uimitoare dîrzenie, demnitate și cinste.

Inșelată de prima ei dragoste, adolescența Katiei Voronina primește o lecție aspră înăbușindu-și suferința, îndîrjindu-se, pornind să ia viața în piept și să-și afirme independența. Își făurește un ideal pentru a cărei împlinire luptă cu toată energia. Nu se va pleca niciodată, nu va renunța la mîndria și demnitatea ei. O singură dată o va face: atunci cînd va fi vorba de fericirea bărbatului iubit și a fiicei lui, careia îi va deveni a doua mamă.

Pe eroii apreciatului său roman „Ekaterina Voronina“, scriitorul sovietic Anatol Rîbakov i-a cunoscut plecînd să trăiască, mai bine de trei ani, într-unul din porturile Volgăi și muncind a-

Nu știm cum se face că Haritonov a interpretat tot roluri de tineri ușuratici, superficiali și, totuși, băieți de treabă, pe care îi transformă „școala vieții“ făcîndu-i să devină mai serioși și să-și asume mai multă responsabilitate. În interpretarea lui Haritonov, personajele nu seamănă între ele, au caractere și obiceiuri diferite. Ele au o singură trăsătură comună: sinceritatea, naturalețea fermecătoare a tinereții lor curate.

În cei patru ani de muncă în domeniul filmului, Leonid Haritonov a primit peste trei mii de scrisori.

„Aș dori foarte mult să răspund tuturor acestor scrisori spune Haritonov — dar din păcate nu-mi ajunge timpul. Iată de ce rog redacția revistei să transmită prietenilor mei salutări și mulțumiri pentru atenția pe care mi-o acordă“.

MIKOLKA Cel viteaz

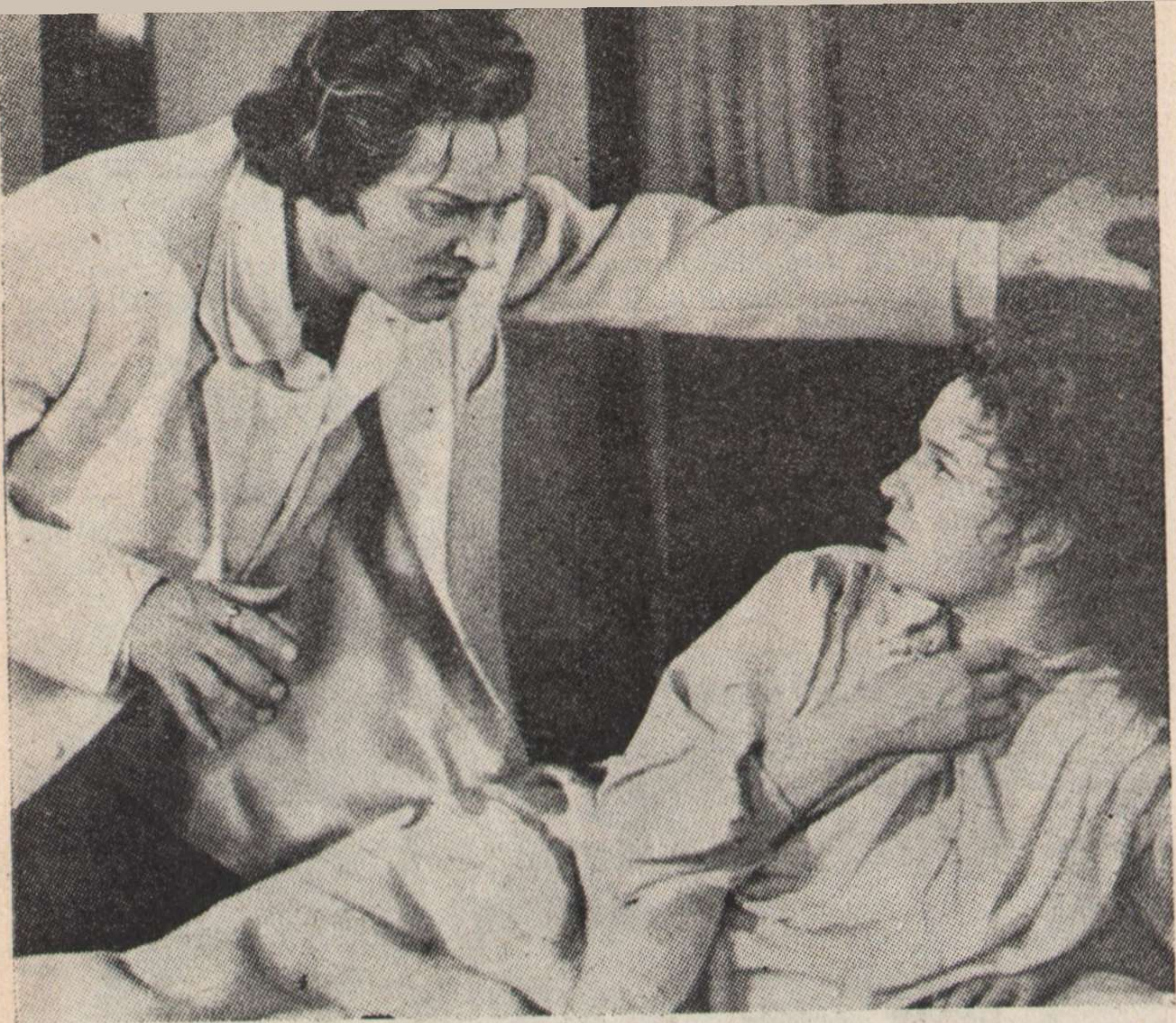
Fiu și nepot de feroviar, Mikolka a crescut și s-a jucat printre vagoanele și locomotivele unei stații de cale ferată. Acolo, la marginea șinelor de tren, s-au petrecut cele mai multe întâmplări — dramatice sau hazlii — din viața plină de zbu-

cium a curajosului băiat, acolo a izbutit el să salveze un grup de luptători pentru libertate, acolo a îndurat alături de bunic și alături de părinții săi, foamea, închisoarea, nenumăratele asprimi ale vieții, pentru ca pînă în cele din urmă bucuria triumfului orînduirii sovietice să lumineze și chipul său gingaș și inteligent.

Mikolka — „Mikolka cel viteaz“ — „Mikolka locomotivă“ sînt numele și porecele acestui flăcăiaș zburdalnic și vioi a cărui copilărie și adolescență s-au petrecut în vîrtejul anilor primului război mondial și ai Marii Revoluții Socialiste din Octombrie.

Pasionantă producție a cinematografilei bieloruse, „Mikolka cel viteaz“ este interpretat de micul Vova Guskov în rolul titular, de Nikoiai Barmin, Alesea Ivanova, Gh. Gumilevski etc. Regia este semnată de L. Golub.

Deznădăjduit și speriat, avocatul Smocovnicov a înțeles, în sfârșit, că mica lui fericire casnică, viața lui înstărită, iluziile lui despre lumea în mijlocul căreia a trăit, toate „pîrgiile“ pe care s-a sprijinit o vreme îndelungată s-au prăbușit pentru totdeauna. Nici Catia — nevasta lui cea bună și curată — nu-l mai iubește, iar sora acesteia, Dașa, trăiește o dramă pe care puțini o pot pricepe și nimeni nu o poate alina...

Vă amintiți acest nume? Nu vă spune nimic acest fragment de povestire? Este vorba de un episod din impresionanta trilogie a lui Alexei Tolstoi.

În studiourile „Mosfilm“, regizorul G. Roșal realizează actualmente acest film, după un scenariu de Boris Cirkov.

CALVARUL

DON Giovanni

O producție a studiourilor
austriace

Dintre operele lui Wolfgang Amadeus Mozart, cea mai reprezentativă este „Don Giovanni” despre care un istoric al muzicii — Dumensil — scria: „Niciodată muzica n-a exprimat atât de bine ceea ce cuvintele nu pot exprima”.

„Don Giovanni”, operă bufă în 2 acte și 9 tablouri, compusă pe un libret al venețianului Lorenzo da Ponte are la bază cunoscuta piesă a dramaturgului spaniol Tirso de Molina, „El burlado de Sevilla y el Convidado de Piedro” care relatează aventurile unui personaj real, Don Juan Tenorio. Acesta l-a ucis într-o noapte pe comandorul Ulloa, după ce i-a siluit fiica. Piesa lui Tirso de Molina i-a servit ca motiv de inspirație și lui Molière pentru versiunea dramatică „Don Juan”.

Sinteză de dramă și comedie, filmul — operă „Don Giovanni” conține câteva minunate arii celebre printre care amintim: ariile lui Leporello („Zi și noapte” și „Scumpă doamnă”) Duetul Don Juan-Zerlina, Serenada lui Don Juan, aria lui Attavio etc.

Realizare cinematografică în culori, „Don Giovanni” este interpretat de cîntăreții Operei de Stat din Viena și Orchestra Simfonică de sub conducerea celebrului dirijor Bernhard Paumgarthner.

Filmul atrage deopotrivă pe iubitorii muzicii mozartiene ca și pe toți cei ce se pasionează pentru o acțiune plină de peripeții neprevăzute, de întâmplări hazlii, de incidente tragicomice.

Reprezentat pe ecranele cinematografele din lumea întreagă filmul „Don Giovanni” a fost și este unanim prețuit pentru înaltul său nivel artistic, pentru interpretarea muzicală plină de valoare, pentru punerea sa în scenă competentă, atrăgătoare.

MALVA

Nu i-a fost ușor regizorului Vladimir Bocum să-și găsească o interpretă ideală...

Intr-o zi, după ce a vizionat zeci de spectacole ale teatrelor din Moscova, Leningrad, Kiev și Harcov a întâlnit-o, la Riga, pe actrița letonă Dzidra Ritenbergs care — după părerea sa — o întruchipează aiudoma pe Malva — eroina nuvelei lui Maxim Gorchi și a filmului despre care vorbim. Malva este o pescăriță frumoasă și mândră, care năzuiește din toată ființa ei spre fericire, fără să știe însă în ce constă aceasta. Ea respinge dragostea unui funcționar comercial, care-i oferă o viață fără griji și stârnește — fără voia ei — vrajbă între pescarul Vasili și fiul său mai mare, Iacov. Atrasă pentru o clipă de vagabondul Serghei, Malva nu poate să renunțe totuși la libertate...

Festivalul FILMULUI FRANCEZ

În curînd va avea loc la București „Festivalul filmului francez” la care vor participa personalități din lumea cinematograției franceze. Cu acest prilej se va reprezenta pe ecrane — printre alte producții ale studiourilor pariziene — filmul „Oaia cu cinci picioare”, amuzantă comedie interpretată de Fernandel. Alături de popularul comic care interpretează nu mai puțin de... cinci gemeni apare și actrița François Arnoul. „Oaia cu cinci picioare” este regizată de Henri Verneuil.

În fotografie: Fernandel în „Don Juan”, film care a rulat nu de mult, cu succes, pe ecranele Capitalei.

„Un condamnat la moarte a evadat” celebra realizare a regizorului Henry Bresson este cel de al doilea film care se va prezenta în zilele Festivalului. Filmul descrie dramatica evadare — fapt riguros autentic — a comandantului Devigny — condamnat la moarte în 1943 de hitleriști — din Fortul de la Montluc. Rolul acestui ofițer a fost interpretat de un tânăr student în filozofie, Jacques Letterier.

Iată și titlurile altor două filme care vor fi prezentate în aceeași perioadă: „Taifun la Nagasaki” o coproducție franco-japoneză în care spectatorii vor avea ocazia s-o revadă pe Danielle Darieux și „French-Cancan” o frescă a vieții pariziene de pe la 1900. Interpreții principali ai acestui film sînt regretat actrița mexicană Maria Felix, Jean Gabin și Françoise Arnoul.

În sfîrșit pe lîngă toate aceste producții, tot în zilele Festivalului vor mai rula filmele „Gervaise” al cărui scenariu a fost realizat după un cunoscut roman al lui Emile Zola și „Lumea tăcerii” film distins la „Festivalul Internațional al Cinematograției” de la Cannes cu medalia „Ramura de palmier”. Interpreta principală din „Gervaise” este marea actriță germană Maria Schönell.

ȘTIRI

Cititorii noștri își amintesc de creația tânărului actor sovietic Oleg Strijenov în rolul ofițerului alb din minunatul film „Al 41” premiat la ultimul Festival Internațional al Filmului de la Cannes.

În curînd spectatoarii se vor reîntîlni cu Strijenov care va apărea pe ecrane în „Afanasie Nikitin” o nouă producție sovietică povestind întîmplările primului călător rus pe meleagurile Indiei îndepărtate...

Știți ceva despre premiul „Floarea de argint”? El se decernează celor mai bune filme din lume, consacrate munților, faunei și florei marilor altitudini, în cadrul unui concurs care are loc anual la Torino. Anul acesta cu premiul „Floarea de argint” a fost distins filmul sovietic „Cucerirea muntelui Muzdîgli”.

Presă franceză acordă o mare însemnătate filmului „Ste-

lele nu mor niciodată”. Noua producție este o antologie de fragmente din filme franceze vechi, interpretate de cei mai cunoscuți actori dispăruți din viață în ultimii 20 de ani. Printre aceștia pot fi revăzuți în acest film Harry Baur, Raimu, Marguerite Moreno, Jules Berry etc.

Oleg Strijenov

Actualmente, cunoscutul actor francez Jean Marais se află în Jugoslavia unde turnează în direcția de scenă a regizorului Georges Lampin filmul „Cetatea se apără”. Partenera sa este actrița jugoslavă Eleonora Rossi Draga. Nu de mult a sosit la Belgrad și Yves Montand care a început să interpreteze alături de Alida Vali scenele de exterior ale unui film jugoslavo-italian.

„Rio 400” se numește un impresionant film inspirat din realitățile vieții poporului brazilian și care a fost interzis recent la Rio de Janeiro. Filmul este consacrat mai ales luptei pentru existență a populației din Capitala țării și dezvăluie mizeria și lipsurile de tot felul ale locuitorilor din cartierele marginase. La cel de al IX-lea Festival al Cinematografiei de la Karlovy-Vary, filmul „Rio 400” a fost distins cu „Premiul tinerilor creatori”.

Prima coproducție franco-norvegiană are la bază un scenariu inspirat din viața cutezătorului cercetător al Polului Sud, Amundsen.

După China și după Japonia, India a pregătit pentru a prezenta pe ecranele lumii în acest an, câteva filme de o mare valoare artistică dintre care amintim: „Calcutta, oraș nemilos”, „Pather Panchali” și „Yagter Rao”.

O echipă din Ceylon a realizat de asemenea o excepțională producție: „Drumul destinului”.

Jacques OFFENBACH

La 5 octombrie 1880 a murit Jacques Offenbach. Născut în 1819 în Germania, la Köln, Offenbach își face apariția la Paris în 1812 ca violoncelist, și rămîne aci, ocupînd un loc important timp de aproape 40 de ani în viața muzicală pariziană, ca șef al orchestrei Comediei Franceze, director de teatru muzical și compozitor. Spiritual și plin de umor, Offenbach a excelat în compozițiile muzicale care-i puneau în valoare aceste calități. Încă din tinerețe, pune pe

muzică cîteva din fabulele lui La Fontaine. La „Bouffes-Parisiens”, teatrul său de operă comică, sau pus în scenă între anii 1855—

1862 principalele sale creații de acest gen: Cei doi orbi, Violonistul, Ba-ta-dan, Sparge fier, Pisica transformată în femeie, Căsătoria cu lanterne, Cîntecul lui Fortunia, Orfeu în infern etc.

Offenbach a compus și baletul „Le Papillon” și opera „Barkouf” (pe libretul lui Scribe) care nu s-au bucurat de succes.

În anii următori publicul parizian este cucerit de noile sale opere și pantomime: Pericola Barbă Albastră, Viața pariziană, Frumoasa Elena, Hoții, Bulgăre de zăpadă, Genoveva de Brabant etc.

În 1881, după moartea sa, este terminată și pusă la punct de către Ernest Guiraud cea mai populară operetă a lui Offenbach „Povestirile lui Hoffmann”.

Camille SAINT-SAËNS

La 9 octombrie 1835 s-a născut la Paris compozitorul, pianistul și organistul Camille Saint-Saëns, fruntaș al muzicii franceze contemporane.

A fost unul din celebrii „copii minune” cunoscuți în istoria muzicii. A început să compună și să cînte la pian din fragedă copilărie. La 11 ani era solist apreciat în concertele simfonice ale celor mai de seamă orchestre pariziene. La 18 ani a compus prima simfonie și alte lucrări, mai mici de fapt.

Muzica lui Saint-Saëns este privită drept o trăsătură de unire între clasici — a căror tradiție a respectat-o cu pietate — și moderniști pe care-i urmează, nu însă pînă la capăt, lăsîndu-se devansat de ei.

În lungă sa viață Saint-Saëns a compus numeroase lucrări de valoare inegală, rămînînd un simfonist prin excelență. A compus 3 simfonii, mai multe poeme simfonice printre care cunoscutul „Dans macabru”, concerte pentru pian și orchestră, vioară și orchestră („Havaneza” și „Rondo capriccioso”) și pentru violoncel și orchestră. Dintre opere, „Samson și Dalilla” este cea mai importantă, reprezentată pe mai toate scenele din lume.

A murit în 1922 la Paris.

CALENDAR

Posta redacției

Carola Simonovici - București.
Sîntem bucuroși să vă îndeplînim dorința: publicăm pentru Dvs. fotografia lui Ion Dacian.

*Lucreția Precu-
Timișoara, Ștefan
Csmînschi-Iași, Ir-
rella Popescu-Cra-
iova, Mioara Du-
mitrescu-C. Lung-
Muscel, Zorela Ple-
șoianu-Cluj, Ioan
Vereș Roșescu-O-
radea, Nutzi O-
pincaru - Fălticeni.*

Nu putem răspunde favorabil do-
rințelor Dvs.

*Viorica Aldea Ploești, Olga
Fredo-București.* Tinerilor și ta-
lentaților actori de cinema Leo-
nid Haritonov și Ludmila Gur-
cenko, scriți-le pe adresa Studio-
ului „Mosfilm” din Moscova. Vor
fi încîntați să vă răspundă.

Margareta Iaszt — Timișoara.
Actorul care în filmul „Citadela
sfărîmată” a interpretat rolul a-
viatorului Dan se numește Vir-
gil Popovici. Ii puteți scrie la
Teatrul Național „I. L. Caragiale”,
București.

Sandu Constantinescu-Suceava.
Scrieți-ne cît vreți de mult; vă
vom citi întotdeauna cu plăcere...
De răspuns e mai greu, dar în
limita posibilităților vă stăm la
dispoziție. Presupunerile Dvs. a-
supra dansatorului Geilu Barbu
sînt juste: a studiat la Lenin-

grad, iar acum poate fi aplaudat
pe scena Teatrului de Operă și
Balet.

Valentin Săbăreanu-Brăila. Ma-
rietta Deculescu a interpretat în-
tr-adevăr rolul Mona din „Steaua
fără nume” de Mihail Sebas-
tian. Iată-o în fotografia alātu-
rată, întruchipînd acest personaj.

*Tamara Mangî-
ru, comuna Iansa-
Iași.* Cuvintele
Dvs. pline de bu-
năvoință și apre-
cierile pe care le
faceți sînt pentru
colectivul nostru
un prețios stimu-
lent. Noi socotim
ca mai avem încă
multe de înfăptuit
pe calea continuei îmbunătățiri a
revistei. Vă rugăm să ne mai
scriți.

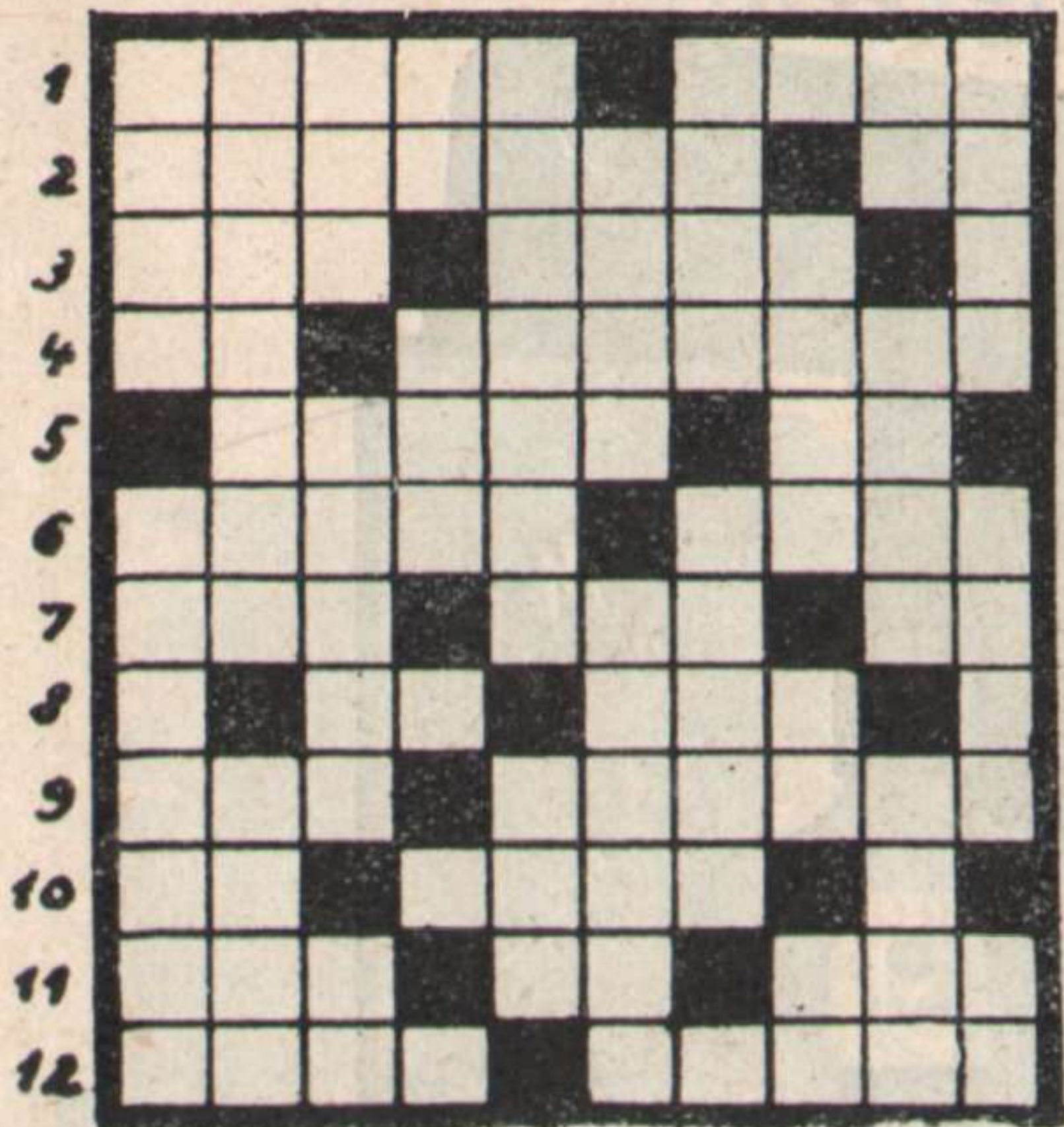
Mia Cristian-București. Nu
sîntem în măsură să vă comu-
nicăm date biografice și nici in-
formații asupra activității artisti-
ce a interpretei de film care vă
interesează. Am publicat fotogra-
fia acestei actrițe în Nr. 15 al
revistei. Așteptăm totuși bucu-
roși — noi rînduri (și noi obser-
vații critice) din partea Dvs.

Ioan Popa-Timișoara. Vă ru-
găm citiți rîndurile de mai sus.

Cecilia Preda-București. Socotim că indignarea Dvs. este...
stranie și cu nimic justificată.

Fantezie în A

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10

Orizontal. 1) „Simeon...” piesă de de Silvia Andreescu și Theodor Mănescu — „...sălbatică”, dramă de Ibsen 2) Dobroselova, personaj din romanul în scrisori al lui Dostoievski — „Richard... III-lea” 3) Fibră — Piesă de Pierre Barton 4) Notă de tambur — Dramaturg din R.P.R. 5) ...albasrtă operetă de Offenbach — Conjunție 6) Calderon de la...”, — Reședința spectatorilor 7) Papagal — Fecior — Brăzdez 8) Interjecție — Vocea ciorilor 9) ...de Barbu — „...în munți” film românesc 10) Dimpotrivă — „Ruy —...”, piesă de V. Hugo 11) Intocmai — Posed — Iubi — 12) Piesă de E. Zola — „Tigrul...” film.

Vertical 1) Caracteristica lui Harpagon — Artist de la Teatrul Municipal 3) Comic din R.P.U. — „...cu trei fete”. 3) Oraș din Italia — „Călărețul de...”, — Perioadă 4) Avocat — Consoanele din barcă 5) Artist emerit din R.P.R. — ...Tarassova, artistă a poporului din R.S.F.S.R. 6) Nu e deasă — A ovaționat pe artiști 7) Dîră de lumină — Din po-doablee artiștilor 8) Personaj fem din „Năpasta” de Caragiale — Suprafață — Primele noțiuni 9) Pro-nume — Spectacol festiv — Titlul a mai multor filme și romane 10) Duce din poemul dramatic „Don Carlos” de Schiller — Teatru, muzică, film, într-un cuvînt — Argon.

VIA CĂUTĂ
CINEVA PENTRU
SCHIMB DE
LOCUINȚĂ

CUTĂRESCU

DRESAJ
PURICI

INTRAREA
ARTIȘTILOR

BRIANTINA EXTRA FINĂ ȘI ULEI PENTRU PAR

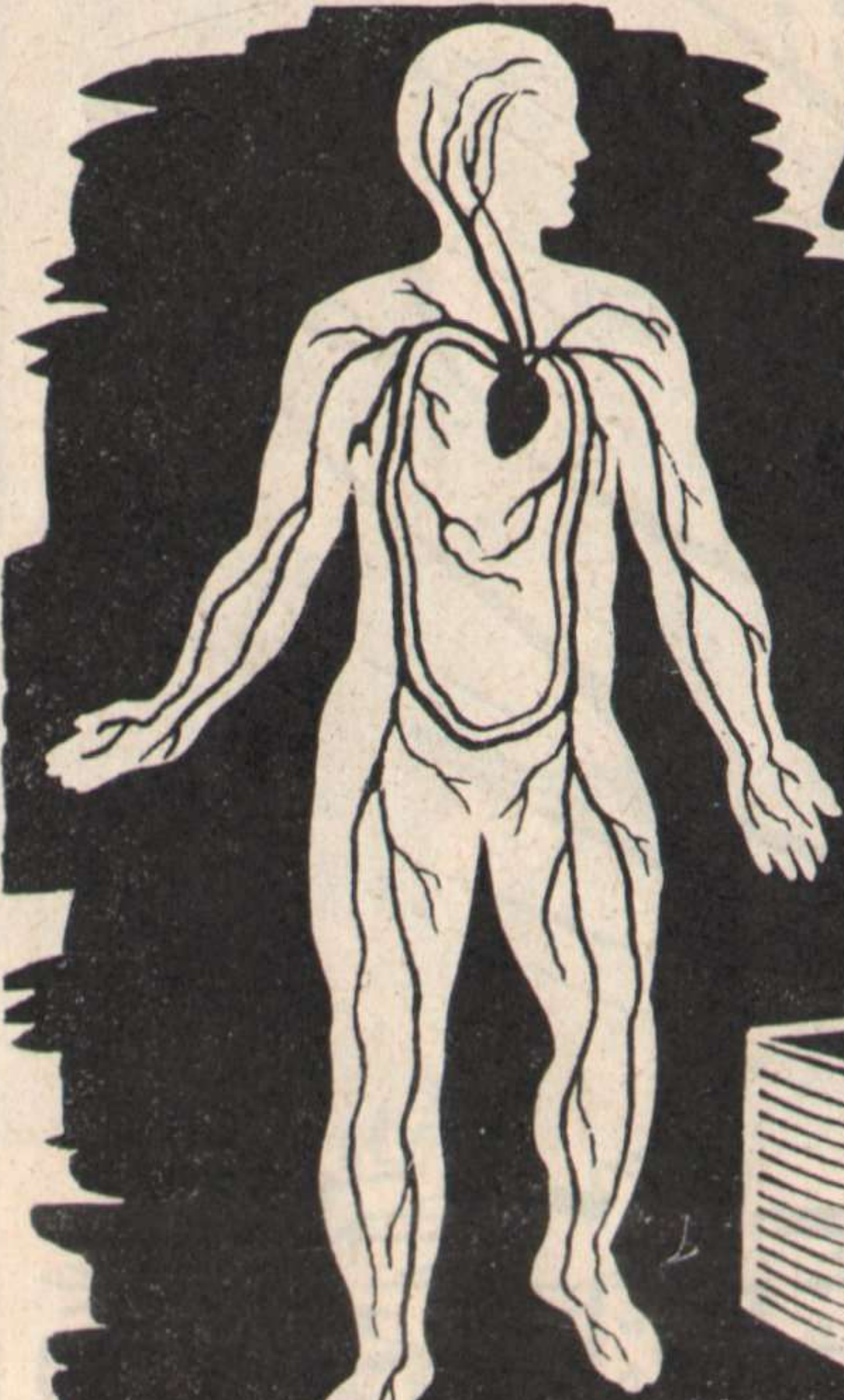
Marianana

REINOIȚI DIN TIMP ABONAMENTELE LA PUBLICAȚIA
„SCENA ȘI ECRANUL“

ABONINDU-VĂ PE PERIOADE LUNGI (3—6 SAU 12
LUNI) VĂ ASIGURAȚI CONTINUITATEA.

IN ACEST SCOP ADRESAȚI-VĂ FACTORILOR POȘ-
TALI ȘI OFICIILOR DE DIFUZAREA PRESEI DIN RAIO-
NUL DVS.

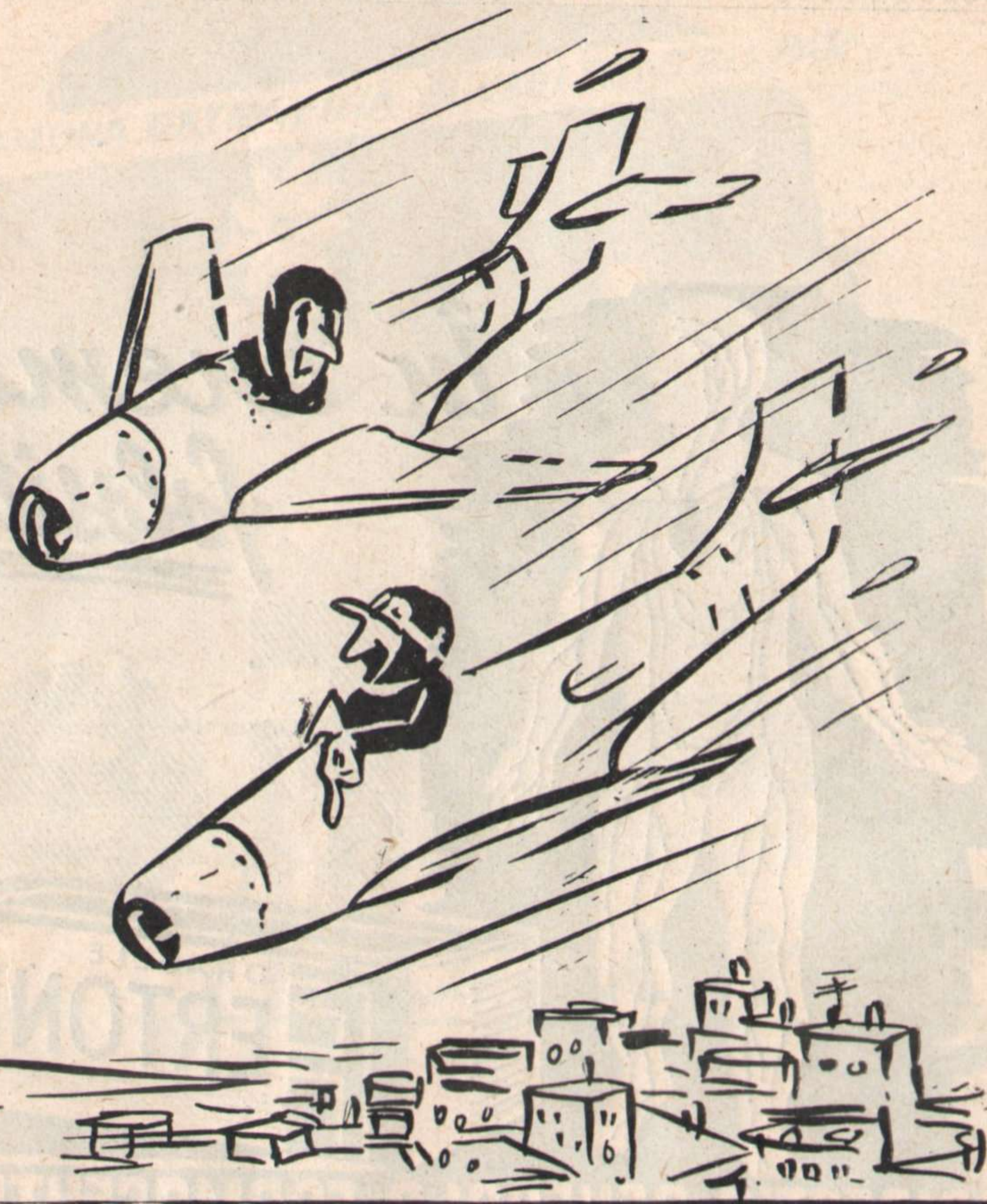

*În anemii
folositi*

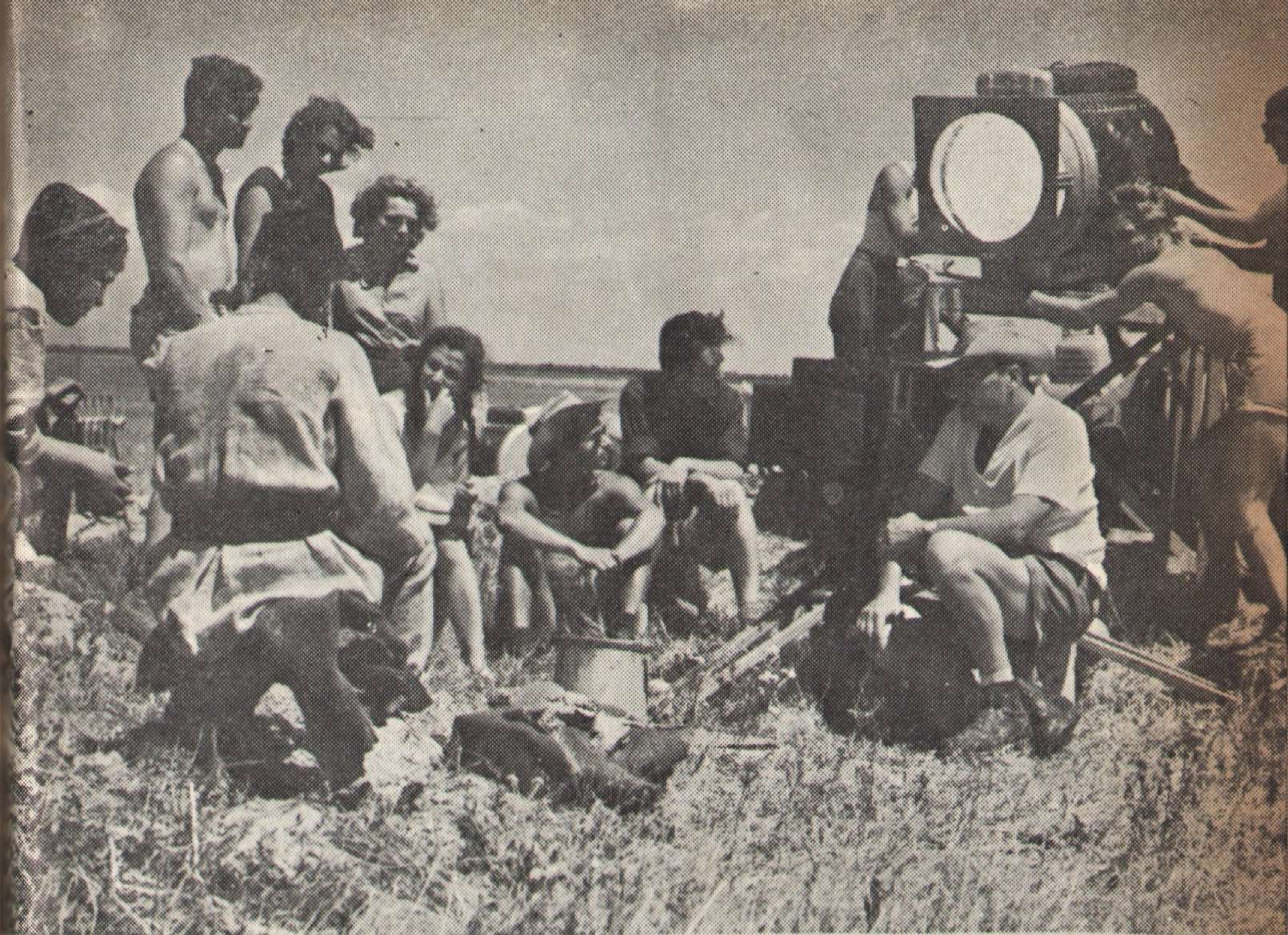

DIRECTIA GENERALA FARMACEUTICA

SĂ NE GRĂBIM CU ATERIZAREA !
VĂD CĂ CEI DE LA AGENȚIE, VOR SĂ-NCHIDĂ !

Pronosport

Regizorul francez Louis Daquin, în mijlocul echipei care — sub conducerea sa — realizează la noi în țară filmul „Ciulinii Bărăganului“

COPERTA IV: ACTORUL FRANCEZ JEAN MARAIS IMPREUNĂ CU ALȚI CÎȚIVA INTERPREȚI AI COPRODUCȚIEI FRANCO-JAPONEZE „TAIFUN LA NAGASAKI“.

